

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ
ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΚΙΣΕ κ. Μωϋσή Κ. Κωνσταντίνη
στα ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΟΥ «ΜΝΗΜΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ»
ΑΘΗΝΑ, 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2016, ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΑΘΗΝΩΝ

Με μεγάλη συγκίνηση εκπροσωπώ τον Ελληνικό Εβραϊσμό στην εκδήλωση αποκαλυπτηρίων του Μνημείου των Ελλήνων «Δικαίων των Εθνών».

Σήμερα η εβραϊκή Κοινότητα αποδίδει τιμή στους σωτήρες μας, τους ανθρώπους που υπερέβαλαν εαυτόν, που έθεσαν τις ανθρώπινες αξίες πάνω ακόμη και από την ίδια τη ζωή τους, πάνω και από την ασφάλεια των οικογενειών τους.

Συγχαίρω και ευχαριστώ τους εμπνευστές της πρωτοβουλίας, τους υποστηρικτές και όλους όσους εργάστηκαν για την υλοποίηση του έργου αυτού, που είναι μοναδικό στην Ελλάδα.

Ως παιδί της Κατοχής ανατρέχω συχνά στα σκληρά χρόνια της περιόδου εκείνης σε συνεντεύξεις και δηλώσεις που κάνω ως πρόεδρος του ΚΙΣ.

Συχνά αντιμετωπίζω την άγνοια και την απορία, αντικρίζω την έκπληξη – ενίοτε και τη δυσπιστία- στα μάτια των νεώτερων. Ο κόσμος δυσκολεύεται να κατανοήσει το Ολοκαυτώματος των 6 εκατομμυρίων Εβραίων -το μεγαλύτερο έγκλημα στην ιστορία ανθρωπότητας- αλλά και την ανταπόκριση του μη εβραϊκού κόσμου στις διώξεις των Εβραίων από τους Ναζί...

Όμως όλα συνέβησαν... Ζήσαμε την Γερμανική Κατοχή. Κυνηγηθήκαμε χωρίς να καταλαβαίνουμε το γιατί. Ζήσαμε κρυβόμενοι προσπαθώντας να εξαφανίσουμε κάθε στοιχείο που θα πρόδιδε την ταυτότητά μας.

Όποιος γλύτωσε την εκτόπιση στη διάρκεια του κατατρεγμού έζησε όλο το φάσμα της ανθρώπινης φύσης: αδιαφορία – προδοσία – εχθρότητα - ιδιοτέλεια και κερδοσκοπία, αλλά και από την άλλη μεριά: αυτοθυσία, ηρωϊσμό, αλληλεγγύη, υποστήριξη... Η πρώτη κατηγορία ήταν ο κανόνας, η δεύτερη ήταν η εξαίρεση...

Η μόνη μας ελπίδα, το φως μέσα στο σκοτάδι ήταν οι σωτήρες μας.

Πολύ χαρακτηριστικά το εξηγεί ο Πρίμο Λέβη, στο βιβλίο του «Εάν αυτός είναι ο άνθρωπος»: «Πιστεύω ότι είναι χάρη στον Λορέντσο που είμαι σήμερα ζωντανός. Και όχι τόσο χάρη στην υλική του βοήθεια, αλλά γιατί με την παρουσία του συνεχώς μου θύμιζε ότι παρ' όλα αυτά υπάρχει ένας δίκαιος κόσμος εκεί έξω –πέρα από τον δικό μας- υπάρχει 'κάτι' και 'κάποιος' που είναι ακόμη αγνά και γνήσια, για τα οποία αξίζει να επιζητήσω».

Κυρίες και Κύριοι,

Στη σημερινή εποχή της κρίσης των αξιών, της αναβίωσης του Ναζισμού και της εξάπλωσης του αντισημιτισμού και του φανατισμού, γινόμαστε και πάλι μάρτυρες των μεγάλων αντιθέσεων: Ενώ ο κόσμος προχωρά μπροστά με τεχνολογικά θαύματα, μεσαιωνικές πρακτικές (αποκεφαλισμοί και μαχαιρώματα) ξαναζωντανεύουν χρησιμοποιώντας την τεχνολογία ως μέσο διάδοσης και εκτέλεσης.

Σε αυτό το σταυροδρόμι καλούμαστε να διαλέξουμε δρόμο και να δείξουμε το δρόμο. Σ' αυτή την απόφαση μάς βοηθά η ανθρωπιά των «Δικαίων» και αυτό είναι το μήνυμα που εκπέμπει το παράδειγμά τους, αλλά και το παρόν ΜΝΗΜΕΙΟ που αποκαλύπτουμε σήμερα. Η **ελπίδα ζωής** που δώσατε σε εμάς, ας αποτελέσει **μάθημα ζωής** για τη νέα γενιά. **Οι ΔΙΚΑΙΟΙ** μάς **δείχνουν το δρόμο.** Όπως υπήρξαν οι δικοί μας σωτήρες, μπορούν -με το φωτεινό παράδειγμα του θάρρους τους- να γίνουν και οι σωτήρες της επόμενης γενιάς.